

Za našo deco.

Čarobna sekira.

Dalje.

Miško je pogledal lonce. Bila sta tako velika, da bi se lahko v njima potopil. Ni se ju dotaknil.

»Aha, že imam nekaj, česar ti ne moreš izvršiti! Pojdi, pa napravi, kar sem rekel. Vzemi lonca ter ju napolni z vodo!«

»To ni tako težavno,« je dejal Miško, ki se je spomnil čarobne orehove lupine. »Jaz grem rajši kar po izvirek, pa ga spustim v lonca, to bo šlo hitreje.«

»Ne, ne, tega pa ne!« je zakričal velikan preplašeno. »Dovolj, da si mi podrli skoro ves gozd, zdaj bi mi še rad vzel izvirek, da ostanem brez vode. Zaneti ogenj, bom šel sam po vodo.«

Ko sta bila lonca polna vode, je vrgel velikan v prvega celo razsekano govedo, v drugega pa štirideset glav zelja in poln voz korenja. Ko je bilo kosilo gotovo, je velel Mišku:

»Za mizo! Videl bom, če boš mogel toliko snesti kakor jaz. Kar se mene tiče, sem tako lačen, da bi pojedel celo to govedo in povrh še tebe.«

»Hajd, poskusiva,« je odgovoril Miško, pri tem pa je postavil pod mizo blizu sebe svojo torbo.

Velikan je jedel in jedel. Miško je tudi skrbel, da je bilo jedi čimdalje manj, ni jih pa vtikal v usta, ampak v svojo torbo, ki je bila kmalu do polovice napolnjena z mesom in zeljem.

»Prav dobro si mi je prileglo, moram si odpeti en gumb,« je sopihal velikan.

»Le jej! Ne bodi len,« ga je zavrnil Miško, pa je naglo vtaknil v torbo velik kos mesa.

Kmalu je velikan spet prenehal. »Se en gumb si moram odpeti. Ti mali hudir pa moraš imeti železen želodec, ko spravljaš take kose. To je najbrž radi tega, ker zauživaš tudi kamenje.«

»Molči, pa jej, lenuh!« je zakričal Miško, pa je vrgel v torbo celo glavo zelja.

Ko si je ubogi velikan odpel še tretji gumb, je priznal, da ne more več jesti. »Mene že davi, kako se pa počutiš ti, mali požeruh?«

»Malo vroče mi je res, ali eno pleče bi še spravil. Zdaj je vrsta na tebi, daj, pojej še eno pleče!«

»Hvala ti lepa. Ne morem več. Rajši ti bom sluga.«

Tako je postal velikan Miškov sluga. Miško mu je sedel na eno ramo, na drugo pa je dal svojo torbo, pa še vrečo žlahtnih kamnov, ki jo je opazil v kolibi, in tako sta se odpravila na carjev dvor.

V.

Na dvoru so bili vsi prepričani, da bo velikan Miška pogoltnil. Skoro so bili nanj že pozabili, kar so začuli ropot. Bil je velikan, ki je poskušal priti skozi vrata na dvor, ker pa so bila zaprta, si je podrli del zida.

Vsi, tudi car in princesinja, so pritekli, da vidijo, kako nosi velikan Miška na rami. Velikan se je obrnil proti carju. Ko je došel do njega, je postavil Miška na tla. Ta je pokleknil pred princesinjo in je rekel: »Princesinja, iskala si služabnika, glej, tu sta dva.«

Car je prijel princesinjo za roko, pa ji je govoril:

»Dete moje, vem, da te ni baš velika radost biti žena takega komadiča človeka. Vidim pa, da se boš morala žrtvovati, kakor mnoge druge princesinje. To majhno človeče je izpolnilo vse moje pogoje in sedaj mi ni druge pomoči, kakor da mu dam tvojo roko.«

»Dovolj, oče moj,« je odvrnila princesinja spoštljivo, »da še nekaj poskusim, kar bi moglo onemogočiti tako poroko.« Nato je pristopila k Mišku in mu je rekla: »Knez Miško, ti si hraber in srčen dečko, to pa še ni dovolj, da si pridobiš princesinjo.«

»Oh! Vem, da bi moral izpolniti vse želje princesinje, če bi si jo hotel pridobiti.«

»Jako pameten si,« mu je odvrnila princesinja z rahlim nasmehom. »Od svoje strani ti stavim nalogo. Naj te ne prestraši. Edini nasprotnik sem ti še jaz. Dajva, poskusiva, kdo izmed naju si more izmisliti večjo laž. Če boš to ti, ti takoj dam svojo roko.«

Miško se je globoko priklonil. Potem so šli vsi v veliko dvorsko dvorano. Na veliko začudenje dvorjanov se je podal za njimi tudi velikan. Ker je bila zanj dvorana prenizka, tako da v njej ni mogel zravnati statij, je sedel na tla poleg Miška.

»Začniva torej,« je počela princesinja. »Da vidimo, kdo izmed vaju ima večjo potrpežljivost, da poslušala laži. Prvi, ki reče, da je kaj velika laž, je izgubil.«

Dalje sledi.

Bijmanska darila

kot
ure, zlat-
nine in
srebrnine
dobite najce-
neje pri

JAKOB MULAVEC
Maribor, Kralja Petra trg 1

Šotorniki.

Znano je, da se potepa po ameriških Zedinjenih državah približno 200 tisoč mladoletnih brez doma ter strehe. Armada brezdomcev vedno narašča in povzroča vladi nemale skrbi. Gospodarska kriza ni pogrnala na cesto le posameznih mladih ljudi, da — cele družine! Najemnine niso več zmogle, postavitev na cesto je bila posledica. En del takih družin, ki niso več zmogle najemnine, se je podal na beg v avtomobilu, ki je pa tudi moral v denar za preživljanje. Slednjič jih je dovedla pot trpljenja v taborišče — brezdomcev, kakor jih je vse polno v Združenih državah. Taborišča tvorijo šotori ali zasilne hišice, kamor so se zatekle veččlanske družine. V Kansas City v stepi ob obeh bregovih reke Missouri je zrastle šotorno mesto, v katerem životari 25.000 družin s 100 tisoč člani. Mladina iz teh družin pa ne ostaja v šotorih in kolibah staršev, ampak pohajkuje iz kraja v kraj in je neznosna nadloga.

Steklene knjige.

Na francoskem knjižavnem trgu se je pojavila zanimiva in zelo mična novost: knjiga iz stekla. Seveda ni to navadno steklo, je temveč to posebna vrsta stekla, ki je zelo prožna, trpežna in nedrobljiva. Platnice so iz barvanega stekla, listi pa iz motnega, tako da tisk na drugi strani ne udarja skozi. Tisk je iz posebnega črnega laka, ki se ne da zbrisati s stekla. Novost je seveda velika potrata, ki ni posebno poceni. Vendar pa je n. pr. neka veseloljubna Tristana Berna dosegla »steklene izdaje« 6000 izvodov!